

маше за нищо смъртъ-та, не вѣруваше обаче още че слѣдний-атъ часъ е приближилъ. Несомнѣнно благодѣиіе-то на Божій-атъ промислъ е, кое-то, немилостива-та тая болестъ за коя-то веке цѣрь не си намира, прави животъ-атъ да си воодушевява и да показва нѣкоя надежда на бытіе-то, кое-то той послѣ малко ще остави, като да му скрие приближеніе-то ужаснаго того часа, кой-то отъ никого не треба да си познава.

Прасковія, единъ день преди да умре, вечеръ-та расходна въ какво време по вилн-те съ по малко трудъ и като бѣше тояко въ кожухъ-атъ си зачита, сѣднала бѣше предъ монастырска-та врата. Зимно-то солнце внидашеся като чѣ а соживила; като гледаше блистателный-атъ снѣгъ наумяваше си Сибирь и минали-те времена. Една Савія съ путешественницы мина презъ нея и стремительно съ отдалечи: надежда-та направи още сердце-то ѝ да погреевъ. “Идуца-та прозѣвъ, рече на “приятелка-та си, ако здравіе-то ми е по добро, ще ида въ Владыкиръ родителн-те си “да посѣти и ты щецещъ ли да ми съружишъ? „ Като говореше тая дума, редестъ та въ очѣ-